

2

L'APARICIÓ I LA DESAPARICIÓ DEL GOS NEGRE

Poc temps després d'aquests incidents va tenir lloc el primer dels misteriosos esdeveniments que ens van permetre desfer-nos finalment del capità, però no, com veureu, de les seves maquinacions. Aquell hivern va ser molt fred; glaçava sovint i el vent bufava amb força. De seguida ens vam adonar que el meu pobre pare no arribaria a la primavera; empitjorava de dia en dia i la mare i jo ens vam haver de fer càrrec de l'hostal. Estàvem tan enfeïnats que ni tan sols ens adonàvem de la presència del nostre desagradable hoste.

Un matí glaçat de gener, la cala es va despertar coberta pel gebre, les ones banyaven les roques de la platja i el sol radiava a l'horitzó i, encara baix, il·luminava els cims dels pujols. El capità s'havia llevat més aviat que de costum i se n'havia anat cap a la platja, amb el ganivet ben visible sota els faldons de la seva esparracada jaqueta, la ullera de metall sota el braç i el barret inclinat cap enrere. Recordo que, en allunyar-se, el seu alè semblava una columna de fum. Mentre desapareixia darrere d'un penyal, vaig sentir com esbufegava d'indignació com si encara tingués al cap el doctor Livesey.

La mare era a dalt amb el pare i jo parava la taula per esmorzar, tot esperant la tornada del capità, quan es va obrir la porta de la sala i va entrar un home que jo no havia vist mai. Era pàl·lid i greixós, li faltaven dos dits a la mà esquerra i, tot i que duia un ganivet, no tenia aspecte d'home d'armes. Jo encara estava a l'aguait dels mariners, amb una cama o amb dues, i recordo que aquest em va deixar parat perquè, tot i que no semblava un mariner, et feia pensar en un home de mar.

Li vaig preguntar en què el podia servir i ell em va demanar un vas de rom, però, quan anava a portar-l'hi, es va asseure en una taula i em va fer un senyal perquè m'hi acostés. Em vaig quedar allà on era amb un drap a la mà.

—Vine aquí, fill —em va dir—. Acosta't més.

Vaig fer un pas cap a ell.

—Aquesta taula parada és per al meu amic Bill? —va preguntar amb certa ironia.

Jo li vaig respondre que no coneixia el seu amic Bill, que la taula era per a una persona que s'hostatjava a casa nostra i que nosaltres anomenàvem capità.

—Al meu amic Bill li agrada que li diguin capità —va dir ell—. Té una cicatriu en una galta i té unes maneres molt bones, sobretot quan beu, l'amic Bill. A veure, deixa'm endevinar-ho... El teu capità té una cicatriu a la galta i, a més, a la galta dreta, oi? Ja t'ho deia jo! Que és a casa, l'amic Bill?

Li vaig dir que havia sortit a caminar.

—Cap a on, fill? En quina direcció?

Li vaig assenyalar la roca i li vaig dir per on tornaria i a quina hora i, després de contestar-li totes les preguntes, em va dir:

—Veure'm li agradarà tant com un bon vas de rom.

L'expressió de la seva cara en dir això no era gaire agradable i jo tenia les meves raons per pensar que aquell foraster s'equivocava i que ni ell mateix no s'ho creia. Però vaig pensar que no era assumpte meu i que, a més, no hi podia fer res. El foraster es passejava davant de la porta de l'hostal, tot observant al seu voltant com el gat que espera el ratolí. Quan jo vaig sortir al camí, em va ordenar que tornés a entrar immediatament i, com que no el vaig obeir de seguida, la seva cara va adoptar una expressió terrible i va deixar anar un jurament que em va deixar aterrit. Un cop a dins, ell va tornar a adoptar el mateix to d'abans, mig adulador, mig burleta, em va donar uns copets a l'esquena i em va dir que jo li era molt simpàtic.

—Tinc un fill que s'assembla molt a tu, sou com dues gotes d'aigua —em va explicar—. Ell omple d'orgull el meu cor, però els nois han de tenir una mica de disciplina, fillet, disciplina. Si haguessis navegat amb en Bill no hauries esperat que t'ho digués dues vegades, això d'anar cap a dins. En Bill no ho tenia per costum i la gent que navegava amb ell tampoc. Mira qui ve! L'amic Bill amb una ullera de llarga vista sota el braç! El bon i vell amic Bill! Ara tu i jo tornarem a la sala, fill, i ens amagarem darrere la porta. Li donarem una bona sorpresa, al vell amic Bill!

I dient això, el foraster em va acompanyar fins a la sala i em va fer amagar amb ell darrere la porta. Jo, com ja us podeu imaginar, estava força neguitós i espantat, i veure que el foraster tenia tanta por com jo no em va ajudar a tranquil·litzar-me. Va posar la mà al puny del ganivet i va fer el gest de treure'l de la beina i, durant tota l'estona que vam estar esperant, no va deixar d'empassar saliva com si tingués allò que en diem un nus a la gola.

Finalment, el capità va entrar, va tancar la porta de cop i, sense mirar ni a dreta ni a esquerra, es va dirigir directament cap a la seva taula.

—Bill —el va cridar el foraster, en un to que volia ser ferm i decidit.

El capità es va tombar i ens va mirar; el seu rostre va perdre el color i fins i tot el nas estava lívid. La seva expressió era la d'un home que acabava de veure un fantasma o el dimoni, o fins i tot una cosa pitjor, si és que existeix. Us ben juro que em va fer pena perquè, en un instant, em va semblar que envellia vint anys.

—Vinga, Bill, ja em coneixes. ¿No et recordes del teu vell camarada de navegació, Bill? —va dir el foraster.

El capità va sufocar un crit.

—Gos Negre!

—En personal! —va respondre l'altre, cada cop més tranquil—. El mateix Gos Negre de sempre que ha vingut a veure el seu vell company Billy a l'hostal de l'Almirall Benbow. Ai, Bill, Bill... Quantes coses hem vist plegats des que jo vaig perdre els dos dits! —i va aixecar la seva mà mutilada.